

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. V. B.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2021, č. j. CPR-9218-5/ČJ-2021-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2022, č. j. 60 A 8/2021 - 33, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení Nejvyššímu správnímu soudu **soudní poplatek ve výši 1.000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Rozhodnutím žalované ze dne 30. 11. 2021, č. j. CPR-9218-5/ČJ-2021-930310-V230, bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 24. 2. 2021, č. j. KRPC-103683-35/ČJ-2020-020023, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, přičemž k vycestování mu byla stanovena lhůta 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2]Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 7. 2. 2022, č. j. 60 A 8/2021 - 33, zamítl.

[3]Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž zároveň požádal o přiznání odkladného účinku. Stěžovatel je přesvědčen, že jsou splněny podmínky pro jeho přiznání, neboť v případě, že nabude vykonatelnosti napadené rozhodnutí, bude muset opustit území České republiky. V ní nepřetržitě žije po dobu 14 let, během níž si zde vytvořil pevné zázemí a má zde spoustu přátel. O svůj pobytový status se vždy řádně staral a do nelegálního postavení se dostal pouze v důsledku nedopatření jeho zástupce. V současnosti nemá dostatek finančních prostředků na cestu do domovské země, jelikož lety jsou po pandemii Covid-19 drahé. Dále stěžovatel poukázal na řadu usnesení Nejvyššího správního soudu, jimiž byl v obdobných věcech přiznán

odkladný účinek kasačním stížnostem cizinců, a to mimo jiné z důvodu, že nucené opuštění země by představovalo zásah do jejich práva na spravedlivý proces, neboť by jim znemožnilo osobní účast v řízení a kontakt s jejich právním zástupcem.

[4]Žalovaná navrhla zamítnout stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedla, že zájem na osobní účasti cizince v řízení nemůže sloužit jako nástroj další legalizace nezákonného pobytu, neboť by to bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, konkrétně s požadavkem, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Má-li být správní vyhoštění účinným opatřením, musí jeho účinek nastat co nejdříve.

[5]Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl podán včas a osobou k tomu oprávněnou. Přistoupil proto k jeho věcnému posouzení podle § 73 ve spojení s § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6]Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7]Z těchto ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 38).

[8]Jak Nejvyšší správní soud uvedl například již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, *„je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* V projednávané věci přitom vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel na území České republiky pobýval 14 let, nemá Nejvyšší správní soud důvod *a priori* pochybovat o tom, že si zde vytvořil přátelské vazby, jejichž zpřetrhání v důsledku nuceného opuštění území by mohlo představovat zásah do jeho práva na soukromý život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[9]Jelikož Nejvyšší správní soud považoval újmu hrozící stěžovateli za odůvodňující přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, přistoupil k poměrování újmy, která

pokračování

by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, naproti tomu nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[10] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je třeba poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do práv svědčících stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131). V projednávaném případě by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s požadavkem, aby na území České republiky pobývaly osoby v souladu s právními předpisy a tyto neporušovaly.

[11] Žalované je přitom nutno dát zapravdu v tom, že pouhý poukaz na právo na osobní účast v řízení a právní zastoupení nezakládá sám o sobě důvod pro automatické přiznání odkladného účinku. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, *„zákonodárce záměrně koncipoval odkladný účinek jako normu, při jejíž aplikaci musí soud vždy zvážit všechny individuální okolnosti sporné věci. Nelze proto soudní cestou výklad takového ustanovení „automatizovat“ a vytvořit speciální obecnou skupinu „privilegovaných“ případů, kde se bude odkladný účinek přiznávat bez dalšího. Jistě proto platí, že v obecné rovině nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku bez dalšího ani ta skutečnost, že jinak by musel cizozemský stěžovatel vycestovat z území státu, a ztratil by tak možnost přímého kontaktu se svým advokátem v řízení o kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud tedy při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti musí vždy posoudit individuální okolnosti věci a zvážit, zda újma hrozící stěžovateli dosahuje takové míry, aby odůvodňovala prodlužování nezákonného stavu, tedy pobytu stěžovatele na území České republiky bez příslušného oprávnění.

[12] Z rozhodnutí žalovaného, rozsudku krajského soudu vydaného v této věci a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 48 A 54/2017- 36, vyplývá, že stěžovatel na území České republiky nepřetržitě pobývá od 15. 11. 2007 a v srpnu 2015 získal povolení k trvalému pobytu. Toto oprávnění mu však bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím ze dne 30. 3. 2017, neboť správní orgán zjistil, že osvědčení o úspěšném absolvování zkoušky z českého jazyka dne 4. 3. 2015, jež stěžovatel v rámci žádosti o trvalý pobyt předložil, není v souladu se skutečností. Podle vyžádaného vyjádření příslušné jazykové školy totiž stěžovatel sice v daný den zkoušku vykonal (šlo přitom již o opakovaný pokus), avšak neúspěšně. Z jednotlivých sekcí písemné části zkoušky totiž získal pouze 0, 3, resp. 13 bodů, přestože pro úspěšné absolvování písemné části zkoušky (a připuštění k následné ústní části) bylo nutno získat 12 bodů (z 20 možných) z každé z dílčích sekcí.

[13] Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu napadl stěžovatel žalobou u Městského soudu v Praze, v níž mimo jiné vyjádřil své přesvědčení o tom, že zkoušku úspěšně absolvoval, a uvedl, že osvědčení, které správní orgán označuje jako nepravé, není padělané ani pozmeněné. Vyjádření ředitele jazykové školy o tom, že stěžovatel zkoušku úspěšně neabsolvoval, považoval stěžovatel za překvapivé a nepravdivé. Není přitom

podle něj zřejmé, proč správní orgány hodnotily informaci zaslanou ředitelem školy jako důvěryhodnější než veřejnou listinu vydanou tou stejnou osobou. Městský soud výše uvedeným rozsudkem sp. zn. 48 A 54/2017 žalobu zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že „ze správního spisu je zjevné, že se žalobce dostavil 4. 3. 2015 k vykonání jazykové zkoušky (jeho totožnost byla ověřena předloženým dokladem). Žalobce podle hodnocení komise neuspěl v písemné části zkoušky, neboť v sekci poslech s porozuměním dosáhl jen 3 body a v sekci čtení s porozuměním žádný bod, ačkoli k úspěšnému složení a postupu k ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů z 20 v každé z těchto sekcí. Ústní část zkoušky nekonal. V řízení nevysly najevo žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvolaly rozumné pochybnosti o pravosti a správnosti listin předložených jazykovou školou. Uvedené závěry jsou doloženy i originály odpovědních listů, jež plně korespondují s ostatními doklady, které přitom i samy o sobě dokládají neúspěch žalobce u zkoušky a potvrzují závěr, že údaje v předloženém osvědčení o znalosti českého jazyka neodpovídaly skutečnosti. Jejich správnost (a zjištění o průběhu a výsledku zkoušky na jejich základě učiněných) relevantním způsobem nepochybně ani žalobce svým zcela obecným tvrzením o složení zkoušky. Sdělení jazykové školy a předloženou dokumentaci ke zkoušce lze považovat za spolehlivý důkazní prostředek vyvracející pravdivost osvědčení předloženého žalobcem.“ Tento rozsudek žádný z účastníků nenapadl kasační stížností, a Nejvyšší správní soud je tak skutkovými závěry, k nimž v něm městský soud dospěl, vázán.

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že další setrvání stěžovatele na území České republiky by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z výše uvedeného je zjevné, že nelegálnost stěžovatelova pobytového statusu není jen důsledkem nedopatření jeho právního zástupce. Stěžovateli bylo totiž jeho pobytové oprávnění zrušeno proto, že v rámci žádosti o jeho udělení předložil zjevně nepravdivou listinu osvědčující složení jazykové zkoušky z českého jazyka, přičemž si musel být nepochybně vědom toho, že zkoušku nesložil. Tímto svým postupem tak stěžovatel prokázal, že je připraven ve svém osobním zájmu porušovat právní předpisy a uvádět vědomě nepravdivé údaje (podložené navíc podvrženým osvědčením). Za těchto okolností tedy lze mít za to, že další pobyt stěžovatele na území České republiky by byl v zásadním rozporu s důležitým veřejným zájmem, tj. zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy.

[15] Intenzita ohrožení veřejného zájmu dalším pobytem stěžovatele na území České republiky přitom převažuje nad újmou, která stěžovateli hrozí v důsledku jejího nuceného opuštění, a to jednak s ohledem na výše uvedené přitěžující okolnosti, jakož i s ohledem na to, že stěžovatel se ohledně zásahu do svého soukromého života omezil na obecná tvrzení o tom, že si zde vytvořil pevné zázemí a má zde spoustu přátel. Takto obecná tvrzení přitom nemohou založit důvod pro přiznání odkladného účinku v situaci, kdy stěžovatel svým dřívějším chováním již jednoznačně prokázal, že je připraven a ochoten porušovat český právní řád i jinak než „jen“ tím, že na území České republiky pobývá bez platného pobytového oprávnění.

[16] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ve stěžovatelově případě nebyla splněna druhá z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy absence rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[17] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

pokračování

[18] V souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je s podáním návrhu na zahájení řízení (zde návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 20 Sazebníku soudních poplatků je návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví zpoplatněn částkou 1.000 Kč. Tento soudní poplatek nebyl s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaplacen, a proto Nejvyšší správní soud stěžovateli uložil, aby tento poplatek uhradil a určil mu k tomu lhůtu tří dnů od právní moci tohoto usnesení [§ 4 odst. 1 písm. i) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.].

[19] Soudní poplatek lze zaplatit jedním z těchto způsobů:

- vylepením kolků na vyznačené místo na tiskopisu připojenému k tomuto usnesení; vylepte vždy oba díly kolkové známky, tiskopis podepište a vraťte soudu, kolkové známky neznehodnocujte;
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1040437221**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

Pokud úhradu soudního poplatku provádí jiná osoba než povinná, je nutné do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek na podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve stanovené lhůtě zaplacen, soud jej bude vymáhat.

V Brně dne 29. března 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn.: 4 Azs 70/2022

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓